

UCHWAŁA

Dnia 11 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Antoni Górski (spr.)

w sprawie **M. B.**

sędziego Sądu Okręgowego w K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2013 r.

zażaleń sędziego i jego obrońcy z urzędu

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 2 października 2012 r. sygn. ASDo [...],

w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia sędziego

u c h w a l i ł:

1. zaskarżoną uchwałę utrzymuje w mocy.

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (Kancelaria Adwokacka w K.) 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100 zł) w tym 23% podatku VAT, za obronę z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym - Sądem Dyscyplinarnym oraz zwrot wydatków związanych z dojazdem na posiedzenie Sądu Najwyższego w dniu 11 lutego 2013 r. na trasie K. - W. i W. - K.

3. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Przeciwko sędziemu Sądu Okręgowego w K. - M. B. toczy się postępowanie dyscyplinarne o popełnienie przewinień służbowych, polegających na naruszeniu godności sprawowanego urzędu.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] podjął w dniu 23 stycznia 2012 r. uchwałę o zawieszeniu sędziego M. B. w czynnościach służbowych na czas trwania postępowania dyscyplinarnego, obniżając mu jednocześnie wynagrodzenie o 50 %. Wniesione przez sędziego zażalenie na tę uchwałę nie zostało uwzględnione i Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 25 czerwca 2012 r. utrzymał ją w mocy.

W dniu 25 lipca 2012 r. sędzia złożył wniosek o zredukowanie zmniejszenia wynagrodzenia z 50% do 25%, powołując się na trudną sytuację osobistą i materialną oraz na przedłużanie się postępowania dyscyplinarnego.

Uchwałą z dnia 2 października 2012 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny w [...] nie uwzględnił wniosku. Uznał, że nie uległy zmianie przesłanki, na podstawie których wydano orzeczenie o obniżeniu wynagrodzenia o 50%. Przede wszystkim nie uległa bowiem zmianie ocena stopnia szkodliwości zarzucanego sędziemu w postępowaniu dyscyplinarnym czynu, a do przedłużania się postępowania dyscyplinarnego przyczynia się w dużej mierze sam sędzia, uchylając się od poddania się koniecznym badaniom lekarskim.

Uchwała została zaskarżona zażaleniami przez obrońcę oraz przez samego sędziego.

Obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że do przedłużania się postępowania przyczynia się sam sędzia oraz obrazę art. 129§ 1 usp przez przyjęcie, że przy podejmowaniu decyzji o obniżeniu wynagrodzenia okoliczności dotyczące warunków osobistych sędziego i sytuacji materialnej mają jedynie znaczenie drugorzędne. W konkluzji wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia i uchylenie w ogóle decyzji o obniżeniu wynagrodzenia.

Sędzia w swoim zażaleniu podniósł również zarzut dokonania błędnych ustaleń dotyczących przyczyn przedłużania się postępowania dyscyplinarnego oraz zarzut

obraży art. 253 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 usp przez bezpodstawne przyjęcie, że od daty podjęcia uchwały o zawieszeniu w czynnościach służbowych i obniżeniu wynagrodzenia, czyli od 23 stycznia 2012 r., nie uległy zmianie przesłanki jej podjęcia, tj. ocena stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych przewinień, ani postawa samego sędziego. Wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały przez obniżenie wynagrodzenia do 25%, względnie o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Przede wszystkim trzeba odnieść się do kwestii przedłużania się postępowania dyscyplinarnego, poruszonej przez Sąd I –ej Instancji i przesadnie eksponowanej w obu zażaleniach. Wymaga podkreślenia, że tego argumentu, mającego przemawiać za uwzględnieniem wniosku o redukcję orzeczonego obniżenia wynagrodzenia, użył sam sędzia, kierując go teraz przeciwko stanowisku Sądu. Nie ulega wątpliwości, że podstawową przyczyną przedłużania się tego postępowania jest niemożność wydania opinii przez powołanych biegłych lekarzy co do stanu zdrowia psychicznego sędziego, spowodowana jego niestawiennictwem na wyznaczone terminy badań. Jeżeli nawet przyjąć - za stanowiskiem prezentowanym w zażaleniach, że to niestawiennictwo nie jest wynikiem świadomej obstrukcji, to i tak nie ma to wpływu na ostateczną ocenę zasadności obu zażaleń. Pierwszorzędne znaczenie dla tej oceny ma bowiem stopień społecznej szkodliwości przewinienia zarzuconego sędziemu. Nie można wprowadzić podzielić poglądu Sądu Najwyższego prezentowanego w uchwale z dnia 15 września 2006 r. w sprawie SNO 48/06, jako zbyt restrykcyjnego, iż w tego typu sprawach jedynym kryterium i podstawą orzekania jest stopień szkodliwości zarzucanego sędziemu czynu, a pozostałe okoliczności, dotyczące jego sytuacji osobistej rodzinnej czy majątkowej, nie mają znaczenia. Podtrzymać jednak należy zapatrywanie, że decydującym czynnikiem przy ocenie wniosku o zawieszeniu w czynnościach służbowych sędziego i obniżeniu jego wynagrodzenia jest ciężar gatunkowy przypisywanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Zostało ono zaprezentowane w uzasadnieniu pierwszej uchwały wydanej w rozpoznawanej sprawie z dnia 25 czerwca SNO 21/12, utrzymującej w mocy decyzję o zawieszeniu w czynnościach służbowych sędziego i obniżeniu jego wynagrodzenia o 50%. Sąd Najwyższy w tamtej sprawie przyjął, że stopień szkodliwości społecznej zarzucanych sędziemu czynów jest

wysoki. Z powodu nadużywania alkoholu nie stawiał się on do pracy, co skutkowało koniecznością odraczania bądź zmiany terminów rozpraw oraz poszukiwania nagłych zastępstw, a w konsekwencji wpływało na podważanie autorytetu sędziów i sądu. Ta negatywna ocena zachowania się sędziego pozostaje nadal aktualna, a jednocześnie żalący się nie wykazali istnienia innych okoliczności, które usprawiedliwiałyby zmianę zaskarżonej uchwały. W szczególności nie może być taką okolicznością eksponowane przez sędziego trudności finansowe, gdyż powoływał się na nie już poprzednio, ani poddanie się leczeniu psychiatrycznemu, ponieważ leczenie to trwało już także przy poprzednim rozpoznawaniu sprawy. Warto dodać, że sędzia złożył wniosek w niniejszej sprawie zaledwie po upływie miesiąca od wydania uchwały przez Sąd Najwyższy, utrzymującej w mocy decyzję Sądu I – ej Instancji o obniżeniu jego wynagrodzenia do 50%.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczonego obniżenia wynagrodzenia, zaskarżoną uchwałę należało utrzymać w mocy.

aw